ROZSUDEK SOUDU (osmého senátu)

1. července 2009 *

Ve věci T-288/06,

Regionalny Fundusz Gospodarczy S.A. (dříve Huta Częstochowa S.A.), se sídlem v Częstochowa (Polsko), zastoupená C. Sadkowskim a D. Sałajewskim, advokáty,

žalobkyně,

proti

Komisi Evropských společenství, zastoupené C. Giolitem a A. Stobieckou-Kuik, jako zmocněnci,

žalované,

jejímž předmětem je návrh na částečné zrušení rozhodnutí Komise 2006/937/ES ze dne 5. července 2005 o státní podpoře C 20/04 (ex NN 25/04) ve prospěch výrobce oceli

* Jednací jazyk: polština.

Huta Częstochowa S.A. (Úř. věst. L 366, s. 1) v rozsahu, v jakém prohlašuje určité podpory za neslučitelné se společným trhem a nařizuje Polské republice, aby zajistila jejich vrácení,

SOUD PRVNÍHO STUPNĚ
EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ (osmý senát),

ve složení M. E. Martins Ribeiro, předsedkyně, S. Papasavvas a A. Dittrich (zpravodaj), soudci,

vedoucí soudní kanceláře: K. Pocheć, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 4. září 2008,

vydává tento

Rozsudek

Právní rámec

1 Podle článku 8 Protokolu č. 2 o výrobcích ESUO k Evropské dohodě ze dne 16. prosince 1991 zakládající přidružení mezi Evropskými společenstvími a jejich členskými státy na

jedné straně a Polskou republikou na straně druhé (Úř. věst. 1993, L 348, s. 2; dále jen „Protokol č. 2“, citace z uvedeného protokolu použité v textu tohoto rozsudku jsou neoficiálním překladem):

„1. Mohou-li ovlivnit obchod mezi Společenstvím a Polskem, jsou s řádným fungováním dohody neslučitelné:

[…]

iii) veřejné podpory jakékoli povahy, s výjimkou odchylek povolených na základě Smlouvy o ESUO.

[…]

4. Strany dohody souhlasí, že v průběhu prvních pěti let následujících po vstupu dohody platnost a odchylně od odst. 1 [bodu] iii) se Polsk[é republice] výjimečně povoluje ve vztahu k výrobkům ‚ocel ESUO‘ poskytnout veřejnou podporu na restrukturalizaci, pokud:

– program restrukturalizace bude spojen s plánem celkové racionalizace a snížením kapacit v Polsku,

– tato podpora přispěje k tomu, že podniky, které podporu přijímají, budou na konci období restrukturalizace životaschopné v běžných tržních podmínkách,

– výše a míra takové podpory budou omezeny na úroveň striktně nezbytnou pro obnovení životaschopnosti a budou postupně snižovány.

Rada přidružení rozhodne s ohledem na hospodářskou situaci Polsk[é republiky] o možnosti prodloužit stanovenou lhůtu pěti let."

2 Rozhodnutí Rady přidružení EU-Polsko č. 3/2002 ze dne 23. října 2002 o prodloužení lhůty stanovené čl. 8 odst. 4 Protokolu č. 2 (Úř. věst. 2003, L 186, s. 38; Zvl. vyd. 03/34, s. 440, citace z uvedeného rozhodnutí použité v textu tohoto rozsudku jsou neoficiálním překladem) prodloužilo o dalších osm let počínaje dnem 1. ledna 1997, nebo až do data přistoupení Polské republiky k Evropské unii, lhůtu, v níž bylo Polské republice výjimečně povoleno ve vztahu k výrobkům „ocel" poskytnout veřejnou podporu na restrukturalizaci v souladu s podmínkami stanovenými čl. 8 odst. 4 Protokolu č. 2. Jeho článek 2 stanoví:

„Polsk[á republika] předloží Komisi […] program restrukturalizace a obchodní plán, které splňují požadavky čl. 8 odst. 4 protokolu [č.] 2 a byly posouzeny a schváleny jeho vnitrostátním orgánem pověřeným dohledem nad veřejnými podporami (Úřad pro hospodářskou soutěž a pro ochranu spotřebitele)."

3 Protokol č. 8 o restrukturalizaci polského ocelářského průmyslu připojený k Aktu o podmínkách přistoupení České republiky, Estonské republiky, Kyperské republiky, Lotyšské republiky, Litevské republiky, Maďarské republiky, Republiky Malta, Polské republiky, Republiky Slovinsko a Slovenské republiky k Evropské unii a o úpravách

smluv, na nichž je založena Evropská unie (Úř. věst. 2003, L 236, s. 948; dále jen „Protokol č. 8“) prostřednictvím odchylky od obecných pravidel týkajících se státních podpor povolil Polské republice poskytnout podpory na restrukturalizaci jejího ocelářského odvětví na základě podmínek stanovených v plánu restrukturalizace a podmínek stanovených v daném protokolu. Stanoví zejména:

„1. Odchylně od článků 87 [ES] a 88 [ES] se státní podpora poskytnutá Polsk[ou republikou] pro účely restrukturalizace vymezeným částem polského ocelářského průmyslu považuje za slučitelnou se společným trhem za těchto podmínek:

– období stanovené v čl. 8 odst. 4 Protokolu č. 2 […] bylo prodlouženo do přistoupení,

– termíny stanovené v restrukturalizačním plánu, na jehož základě byl uvedený protokol prodloužen, jsou dodržovány v období 2002–2006,

– podmínky stanovené v tomto protokolu jsou splněny a

– žádná státní podpora nemá být polskému ocelářskému průmyslu vyplacena po přistoupení.

2. […]

3. Státní podporu v rámci polského restrukturalizačního programu pro ocelářský průmysl lze poskytovat pouze společnostem uvedeným v příloze 1 (dále jen ‚přijímající společnosti').

4. Přijímající společnost nesmí:

a) v případě fúze se společností neuvedenou v příloze 1 převést výhody z podpory poskytnuté přijímající společnosti;

b) převzít aktiva žádné společnosti neuvedené v příloze 1, na kterou byl vyhlášen konkurs v období do 31. prosince 2006.

5. […]

6. Restrukturalizační podpora poskytnutá přijímajícím společnostem bude určena na základě hledisek stanovených ve schváleném polském restrukturalizačním plánu pro ocelářský průmysl a jednotlivých obchodních plánech schválených Radou. V každém případě je však výše podpory vyplacené v období 1997–2003 omezena na nejvýše 3 387 070 000 PLN.

[…]

Polsk[á republika] neposkytne polskému ocelářskému průmyslu žádnou další státní podporu pro účely restrukturalizace.

[…]

10. K veškerým následným změnám celkového restrukturalizačního plánu a jednotlivých plánů musí dát souhlas Komise, popřípadě Rada.

[…]

18. Pokud sledování ukáže, že:

[…]

c) Polsk[á republika] v průběhu restrukturalizačního období poskytla dodatečnou neslučitelnou státní podporu ocelářskému průmyslu, a zejména přijímajícím společnostem,

pozbude přechodná úprava obsažená v tomto protokolu účinku.

Komise učiní přiměřená opatření vyžadující od kterékoli dotyčné společnosti, aby při porušení podmínek stanovených v tomto protokolu vrátila jakoukoli poskytnutou podporu.“

4 Nařízení Rady (ES) č. 659/1999 ze dne 22. března 1999, kterým se stanoví prováděcí pravidla k článku [88] ES (Úř. věst. L 83, s. 1; Zvl. vyd. 08/01, s. 339), stanoví ve svém čl. 7 odst. 5:

„Shledá-li Komise, že oznámená podpora není slučitelná se společným trhem, rozhodne, že podpora nemůže být uskutečněna […]“

5 Nařízení Komise (ES) č. 794/2004 ze dne 21. dubna 2004, kterým se provádí nařízení Rady (ES) č. 659/1999 (Úř. věst. L 140, s. 1; Zvl. vyd. 08/04, s. 3), stanoví ve svém článku 9:

„1. Pokud není ve zvláštním rozhodnutí stanoveno jinak, je úroková sazba, která má být použita pro navrácení státní podpory poskytnuté v rozporu s čl. 88 odst. 3 [ES], roční procentní sazba stanovená pro každý kalendářní rok.

Vypočítá se na základě průměru pětiletých mezibankovních swapových sazeb za září, říjen a listopad předchozího roku zvýšeného o 75 bazických bodů. V řádně odůvodněných případech může Komise sazbu pro jeden nebo více členských států zvýšit o více než 75 bazických bodů.

[…]

4. V případě, že nejsou k dispozici spolehlivé nebo odpovídající údaje nebo za výjimečných okolností může Komise v úzké spolupráci s dotčeným členským státem či dotčenými členskými státy stanovit úrokovou sazbu pro navrácení státní podpory pro jeden či více členských států na základě jiné metody nebo na základě informací, které má k dispozici.“

6 Ohledně metody pro uplatnění úroku uvádí čl. 11 odst. 2 uvedeného nařízení:

„Úroková sazba se uplatňuje jako složený úrok až do data navrácení podpory. Úroky narostlé v předcházejícím roce jsou v každém následujícím roce úročeny.“

Skutkový základ sporu

7 Projednávaná věc se týká restrukturalizace polského výrobce oceli Huta Częstochowa S.A. (dále jen „HCz“). Restrukturalizace HCz proběhla mezi roky 2002 a 2005. Za tím účelem byla aktiva HCz převedena na nové společnosti:

– v roce 2002 byla založena Huta Stali Częstochowa sp. z o.o. (dále jen „HSCz“) za účelem převzetí výroby oceli společnosti HCz. Společnost HSCz si pronajala výrobní zařízení společnosti HCz od správce konkurzní podstaty a převzala většinu zaměstnanců. Mateřská společnost společnosti HSCz byla Towarzystwo Finansowe SILESIA Sp. z o.o., která byla ze 100 % vlastněna polským státem;

– v roce 2004 byly založeny společnosti Majątek Hutniczy sp. z o.o. (dále jen „MH“) a Majątek Hutniczy Plus (dále jen „MH Plus“). Jejich akcie byly ze 100 % vlastněny společností HCz. MH obdržela aktiva společnosti HCz spojená s výrobou oceli a MH Plus obdržela některá další aktiva nezbytná pro výrobu;

– aktiva nespojená s výrobou (zvaná „neocelářská aktiva“), jakož i elektro-energetický podnik Elsen byly převedeny na společnost Operator ARP sp. z o.o., společnost podřízenou Agencja Rozwoju Przemysłu S.A. (agentura pro průmyslový rozvoj vlastněná polským státem), za účelem splacení veřejnoprávních pohledávek souvisejících s restrukturalizací (daně a příspěvky na sociální zabezpečení).

8 Dopisem ze dne 19. května 2004 informovala Komise Polskou republiku, že se rozhodla zahájit formální vyšetřovací řízení ohledně podpory na restrukturalizaci poskytnuté výrobci oceli HCz. Uvedené rozhodnutí bylo zveřejněno v *Úředním věstníku Evropské unie* dne 12. srpna 2004 (Úř. věst. C 204, s. 6; dále jen „rozhodnutí o zahájení řízení“) v úředním jazyce věci (polský jazyk) a předcházelo mu shrnutí v ostatních úředních jazycích. Komise vyzvala všechny zúčastněné strany k podání připomínek ohledně skutečností a právní analýzy uvedené v rozhodnutí o zahájení řízení. Obdržela připomínky Polské republiky a čtyř zúčastněných stran.

9 Na konci řízení Komise dospěla k závěru, že v rozporu s jejími počátečními pochybnostmi opatření směřující k restrukturalizaci HCz na základě ustanovení Ustawa o pomocy publicznej dla przedsiębiorców o szczególnym znaczeniu dla rynku pracy (zákon o veřejné podpoře podniků, které mají značný význam pro trh práce, ze dne 30. října 2002, Dz. U. č. 213, položka 1800, v platném znění) nepředstavují státní podporu ve smyslu čl. 87 odst. 1 ES. Naproti tomu měla Komise za to, že HCz byla z různých důvodů poskytnuta státní podpora v období od roku 1997 do roku 2002. Komise dospěla k závěru, že tato podpora byla částečně slučitelná se společným trhem, avšak požadovala vrácení té části, kterou považovala za neslučitelnou se společným trhem, tedy částky 19 699 452 polských zloty (PLN) (dále jen „sporná podpora“).

10 Dne 5. července 2005 přijala Komise rozhodnutí 2006/937/ES o státní podpoře C 20/04 (ex NN 25/04) ve prospěch výrobce oceli HCz (Úř. věst. L 366, s. 1, dále jen „rozhodnutí"). Jeho článek 3 zní takto:

„1. Státní podpora ve výši 19 699 452 PLN, kterou Polsk[á republika] poskytl[a] [HCz] v období od roku 1997 do května 2002 ve formě operativní (provozní) podpory a podpory na restrukturalizaci zaměstnanosti, není slučitelná se společným trhem.

2. Polsk[á republika] podnikne všechny nezbytné kroky, aby od [HCz], Regionalny Fundusz Gospodarczy [MH] a [Operator ARP] získala zpět protiprávně poskytnutou podporu pro Huta Częstochowa S.A., uvedenou v prvním odstavci. Všechny tyto organizace nesou solidární odpovědnost za vrácení této podpory.

Navrácení podpory proběhne neprodleně a podle pravidel právního systému platného na území členského státu pod podmínkou, že to umožňuje okamžitý a účinný výkon tohoto rozhodnutí. K částkám podléhajícím navrácení budou připočítány úroky za celé období od dne přiznání podpory [HCz], až do jejího faktického navrácení. Úroky budou připočteny podle předpisů uvedených v kapitole V nařízení […] č[.] 794/2004.

3. […]"

11 V souladu s dohodou datovanou 30. září 2005, která vstoupila v platnost dne 7. října 2005, ISD Polska sp. z o.o. (jednající pod obchodní firmou ZPD Steel sp. z o.o.; dále jen „ISD"), 100% vlastněná dceřiná společnost Industrial Union of Donbass Corp., odkoupila od HCz veškeré akcie MH a MH Plus, jakož i deset zbývajících dceřiných společností společnosti HCz. Prostřednictvím smlouvy datované rovněž 30. září 2005,

která vstoupila v platnost dne 7. října 2005, ISD odkoupila od Towarzystwo Finansowe SILESIA veškeré akcie HSCz. Společnost ISD se tak stala vlastníkem HSCz, MH, MH Plus a dalších deseti dceřiných společností HCz.

12 Po prodeji HCz změnila obchodní firmu na Regionalny Fundusz Gospodarczy S.A. (dále jen „žalobkyně"). Žalobkyně je stále zcela vlastněna polským státem, ale vlastní pouze několik málo nemovitostí bez vztahu k ocelářskému průmyslu.

13 Dopisem ze dne 17. února 2006 požádala Komise polské orgány, aby jí oznámily úrokové míry pro vrácení sporné podpory ze strany solidárních dlužníků uvedených v čl. 3 odst. 2 rozhodnutí. Polské orgány v odpovědi ze dne 13. března 2006 navrhly úrokové míry použitelné na vrácení a způsob výpočtu úroků. Konkrétně navrhly použít jako základ pro období od roku 1997 do roku 1999 pětiletou pevnou úrokovou míru pro polské státní dluhopisy vydané v PLN, a pro období od 2000 do přistoupení Polské republiky k Evropské unii desetiletou úrokovou míru týchž dluhopisů. Krom toho s ohledem na situaci kapitálových trhů v Polsku v rozhodné době, která byla charakterizovaná velmi vysokými, ale rychle klesajícími úrokovými mírami, požádaly polské orgány o provádění každoroční aktualizace uvedené úrokové míry a o to, aby úroky nebyly vypočítávány na složeném základě.

14 V dopise ze dne 7. června 2006 určeném polským orgánům konstatovala Komise, že úroková míra použitelná na vrácení podpory má být pro celé dotčené období pětiletá pevná úroková míra pro polské státní dluhopisy vydané v PLN a že podle čl. 11 odst. 2 nařízení č. 794/2004 se tato úroková míra uplatní na složeném základě.

Řízení a návrhová žádání účastnic řízení

15 Návrhem došlým kanceláři Soudu dne 18. října 2006 podala žalobkyně projednávanou žalobu.

16 Samostatným podáním došlým kanceláři Soudu téhož dne podala žalobkyně návrh na předběžné opatření podle článku 242 ES směřující k odkladu vykonatelnosti článku 3 rozhodnutí. Usnesením ze dne 13. prosince 2006 zamítl předseda Soudu uvedený návrh jako nepřípustný.

17 Po částečné obměně Soudu byla věc přidělena novému soudci zpravodaji. Ten byl poté přidělen k osmému senátu, kterému byla v důsledku toho přidělena projednávaná věc.

18 Vzhledem k tomu, že žalobkyně nepředložila repliku ve stanovené lhůtě, která uplynula dne 16. března 2007, nebyla replika založena do spisu.

19 Na základě zprávy soudce zpravodaje rozhodl Soud (osmý senát) zahájit ústní část řízení, položit určité písemné otázky účastnicím řízení a vyzvat Komisi k předložení určitých dokumentů. Účastnice řízení odpověděly ve stanovené lhůtě.

20 Řeči účastnic řízení a jejich odpovědi na otázky položené Soudem byly vyslechnuty na jednání, které se konalo dne 4. září 2008.

21 Žalobkyně navrhuje, aby Soud zrušil čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec rozhodnutí.

22 Komise navrhuje, aby Soud:

– zamítl žalobu jako nepřípustnou;

– podpůrně zamítl žalobu jako neopodstatněnou;

– uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

K přípustnosti

– Argumenty účastnic řízení

23 Komise tvrdí, že žalobkyně v rozporu s formálními požadavky uvedenými v čl. 44 odst. 1 jednacího řádu Soudu nepředložila na podporu svých žalobních důvodů jasné a přesné

argumenty, aby umožnila Komisi připravit si obranu a Soudu přezkoumat její argumentaci.

24 Žalobkyně na podporu svých žalobních důvodů předložila pouze tři obecná tvrzení. Téměř celé odůvodnění žaloby bylo uvedeno v jejím shrnutí zveřejněném v Úředním věstníku.

– Závěry Soudu

25 Z judikatury vyplývá, že, žaloba splňuje minimální požadavky stanovené čl. 21 prvním pododstavcem statutu Soudního dvora a čl. 44 odst. 1 písm. c) jednacího řádu Soudu, jestliže uvádí důvody směřující ke zrušení dostatečně jasným a přesným způsobem, aby se žalovaná mohla užitečně hájit a soud Společenství mohl provádět svůj soudní přezkum (viz v tomto smyslu rozsudek Soudu ze dne 17. března 1994, Hoyer v. Komise, T-43/91, Recueil FP, s. I-A-91 a II-297, bod 22).

26 V důsledku toho není třeba prohlásit žalobu za nepřípustnou z důvodu porušení čl. 44 odst. 1 písm. c) jednacího řádu za okolností, kdy žaloba stručně uvádí dotčené žalobní důvody a kdy ani žalované, která v žalobní odpovědi odpověděla na předložené argumenty, ani soudu Společenství nebylo znemožněno porozumět argumentům rozvinutým v daném ohledu (viz v tomto smyslu rozsudek Soudu ze dne 22. června 1994, Rijnoudt a Hocken v. Komise, T-97/92 a T-111/92, Recueil FP, s. I-A-159 a II-511, bod 71).

27 Žaloba v projednávané věci je velmi stručná. Nicméně splňuje výše uvedené minimální požadavky. Jak totiž prokazuje podstatná argumentace týkající se základu věci obsažená

v žalobní odpovědi, žaloba umožnila Komisi se užitečně hájit. Rovněž umožnila soudu Společenství provést jeho soudní přezkum.

28 V důsledku toho je třeba zmítnout námitku nepřípustnosti vznesenou Komisí.

K věci samé

29 Žalobkyně uplatňuje dva žalobní důvody vycházející jednak z porušení článků 87 ES a 88 ES, jakož i čl. 7 odst. 5 nařízení č. 659/1999, a jednak z porušení čl. 9 odst. 4 nařízení č. 794/2004.

K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení článků 87 ES a 88 ES, jakož i čl. 7 odst. 5 nařízení č. 659/1999

– Argumenty účastnic řízení

30 Žalobkyně tvrdí, že články 87 ES a 88 ES, jakož i článek 7 nařízení č. 659/1999 umožňují přijmout rozhodnutí kvalifikující jako neslučitelnou se společným trhem podporu poskytnutou členským státem pouze ve dvou případech: jednak pokud byla podpora poskytnuta po přistoupení členského státu k Evropské unii, a jednak pokud se podpora, přestože byla poskytnuta před přistoupením členského státu k Evropské unii, nadále uplatní po datu přistoupení.

31 Vzhledem k tomu, že Polská republika přistoupila k Evropské unii dne 1. května 2004 a že rozhodnutí poskytnout podporu společnosti HCz v letech 1997 až 2002 nebylo po přistoupení Polské republiky uplatňováno, neměla Komise podle žalobkyně právo posuzovat, zda sporná podpora byla či nebyla slučitelná se společným trhem, a tudíž nebyla oprávněna rozhodovat o výpočtu úroků pro období ode dne poskytnutí podpory HCz do dne jejího skutečného vrácení. Komise byla oprávněna pouze uložit povinnost zaplatit úroky počínaje dnem 2. května 2004 (den následující po dni vstupu smlouvy o přistoupení v platnost) až do dne skutečného zaplacení.

32 Podpora poskytnutá Polskou republikou pro období od roku 1997 do roku 2002 nemohla ovlivnit obchod v rámci Společenství, neboť se týkala trhu státu, který ke dni poskytnutí sporné podpory nebyl členem Evropské unie. Mimoto podle žalobkyně Protokol č. 8 neuváděl společnost HCz v příloze 1, takže se jí většina jeho ustanovení netýkala. Konečně Protokol č. 8 nerozšiřuje pravomoc Komise na roky předcházející přistoupení Polské republiky.

33 Komise úvodem zdůrazňuje, že nespatřuje spojení mezi čl. 3 odst. 2 druhým pododstavcem rozhodnutí a výše uvedenými vytýkanými skutečnostmi. Krom toho argumenty žalobkyně popírá.

– Závěry Soudu

34 Úvodem je třeba vyjasnit vztah mezi prvním žalobním důvodem a návrhovými žádáními žalobkyně, jež se týkají pouze čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce rozhodnutí.

35 Jednak totiž žalobkyně tvrdí, že podmínky uvedené v článcích 87 ES a 88 ES nejsou splněny, neboť v rozhodné době Polská republika dosud nebyla členem Evropské unie a Protokol č. 8 nebyl použitelný. Napadá tedy v podstatě použitelnost *ratione temporis* a *ratione personae* pravidel Společenství v oblasti státních podpor.

36 Krom toho se neslučitelnost sporné podpory se společným trhem konstatuje v čl. 3 odst. 1 rozhodnutí, zatímco jediné ustanovení napadené žalobkyní, tedy čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec rozhodnutí, se týká pouze výpočtu úroků.

37 Na jednání byla tedy žalobkyně požádána o vyjasnění rozsahu žaloby a návrhových žádání. V odpovědi na uvedenou žádost žalobkyně v podstatě uvedla, že její první žalobní důvod samozřejmě směřuje ke zrušení rozhodnutí v plném rozsahu. Nicméně její ředitelství se „z politických důvodů" rozhodlo navrhnout, aby v případě přijetí tohoto žalobního důvodu bylo zrušení rozhodnutí omezeno na ustanovení týkající se úroků, tedy čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec rozhodnutí.

38 Prvnímu žalobnímu důvodu je tedy třeba rozumět tak, že se týká výhradně zrušení úroků dlužných za období předcházející přistoupení Polské republiky k Evropské unii.

39 Zaprvé ohledně použitelnosti *ratione temporis* pravidel Společenství v oblasti státních podpor je mezi účastnicemi řízení v zásadě nesporné, že články 87 ES a 88 ES se nepoužijí na podpory poskytnuté před přistoupením, které již po přistoupení nejsou uplatňovány.

40 Komise se opírá o Protokol č. 8 jako *lex specialis* za účelem odůvodnění své pravomoci. Proto je třeba přezkoumat, zda ustanovení Protokolu č. 8 opravňují Komisi k rozšíření její kontrolní pravomoci v oblasti státních podpor na spornou podporu a zda představují dostačující právní základ pro zákaz dané podpory.

41 V tomto ohledu je třeba připomenout, že Protokol č. 8 odkazuje na podpory poskytnuté v období od roku 1997 do roku 2003. Povoluje omezenou výši podpor na restrukturalizaci poskytnutých v uvedeném období (tedy před přistoupením Polské republiky k Evropské unii) určitým podnikům vyjmenovaným v jeho příloze 1 a naopak zakazuje veškeré další státní podpory na restrukturalizaci ocelářského průmyslu.

42 Bod 6 první pododstavec Protokolu č. 8 konkrétně stanoví, že podpora vyplacená v období od roku 1997 do roku 2003 nesmí v žádném případě přesáhnout částku 3 387 070 000 PLN. Bod 6 třetí pododstavec Protokolu č. 8 uvádí, že Polská republika neposkytne na restrukturalizaci polského ocelářského průmyslu žádné jiné podpory. Tudíž v rozporu s tvrzeními žalobkyně je zpětná účinnost Protokolu č. 8 zakotvena v jeho bodu 6, který se týká období od roku 1997 do roku 2003.

43 V důsledku toho ze samotného znění Protokolu č. 8 vyplývá, že je použitelný na podpory poskytnuté před přistoupením. Cílem Protokolu č. 8 totiž bylo zavést srozumitelný systém povolování podpor určených na restrukturalizaci polského ocelářského průmyslu, a nikoli pouze předcházet kumulaci podpor na straně přijímajících společností.

44 Z toho plyne, že Protokol č. 8 představuje *lex specialis* ve vztahu k článkům 87 ES a 88 ES, které rozšiřuje kontrolu státních podpor prováděnou Komisí na základě Smlouvy ES na podpory poskytnuté ve prospěch reorganizace polského ocelářského průmyslu v období od roku 1997 do roku 2003.

45 Zadruhé ohledně argumentu týkajícího se použitelnosti *ratione personae* Protokolu č. 8, podle kterého se tento netýká podniků neuvedených v jeho příloze 1, je třeba konstatovat, že daný protokol se týká polského ocelářského průmyslu jako celku, což z definice zahrnuje žalobkyni. Nejenom bod 6 třetí pododstavec Protokolu č. 8 ukládá celkovou částku podpory a vylučuje jakoukoli další podporu, kterou nepředvídá, ale jeho bod 3 stanoví výslovně, že ze státních podpor v rámci programu restrukturalizace polského ocelářského průmyslu mohou mít prospěch pouze podniky vyjmenované v příloze 1 (přijímající společnosti). Pokud by bylo připuštěno, že si podnik neuvedený v příloze 1 ponechá neomezené částky podpory na restrukturalizaci obdržené před přistoupením, aniž by jako protihodnotu omezil výrobní kapacitu, byl by Protokol č. 8 zbaven jakéhokoli smyslu.

46 Konečně, žaloba je nepřípustná v rozsahu, v jakém žalobkyně napadá ustanovení Protokolu č. 8, neboť ustanovení Protokolu č. 8 jsou součástí primárního práva.

47 V důsledku toho musí být první žalobní důvod zamítnut.

Ke druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 9 odst. 4 nařízení č. 794/2004

– Argumenty účastnic řízení

48 Žalobkyně vytýká Komisi, že v rozhodnutí nestanovila úrokovou míru použitelnou na navrácení sporné podpory. Vzhledem k neexistenci pětileté mezibankovní swapové sazby v Polsku před jeho přistoupením k Evropské unii měla být mezi Komisí a Polskou republikou v tomto ohledu uzavřena dohoda v souladu s ustanovením čl. 9 odst. 4 nařízení č. 794/2004. Taková dohoda měla vyplývat z rozhodnutí, nebo z jiného

rozhodnutí Komise, neboť šlo o jediný způsob jak umožnit hospodářským subjektům povinným navrátit veřejnou podporu vést ve věci samé spor s orgány, které určují úroky.

49 Komise tyto argumenty zpochybňuje.

– Závěry Soudu

50 V rozsahu, v jakém žalobkyně zpochybňuje způsob výpočtu úroků obsažený v rozhodnutí, je třeba uvést, že zjištění uvedená v čl. 3 odst. 2 druhém pododstavci rozhodnutí mají čistě deklaratorní povahu, jelikož se omezují na odkaz na relevantní ustanovení kapitoly V nařízení č. 794/2004. Způsob výpočtu úroků totiž vyplývá ze samotného nařízení č. 794/2004. Žalobkyně přitom vůči danému nařízení neuplatňuje námitku protiprávnosti.

51 Ohledně údajné nezbytnosti dohody mezi Komisí a Polskou republikou je třeba uvést, že v bodě 147 odůvodnění rozhodnutí Komise výslovně konstatovala, že vzhledem k neexistenci pětileté mezibankovní swapové sazby v Polsku v období dotčeném poskytnutím sporné podpory, se má úroková míra použitelná na navrácení podpory v souladu s čl. 9 odst. 4 nařízení č. 794/2004 zakládat na dostupné úrokové míře, kterou je třeba považovat za přiměřenou pro dané období.

52 Článek 9 odst. 4 nařízení č. 794/2004 přitom pouze určuje, že stanovení úrokové míry pro navrácení podpory proběhne „v úzké spolupráci“ s dotčeným členským státem, avšak nevyžaduje „dohodu“.

53 V tomto ohledu odhaluje korespondence mezi Komisí a polskými orgány, kterou uvedené orgány předložily na základě otázky Soudu, že stanovení úrokové míry použitelné na vrácení sporné podpory bylo skutečně provedeno „v úzké spolupráci" s Polskou republikou. V dopise ze dne 13. března 2006 totiž polské orgány navrhly jako úrokovou míru pro navrácení podpory pětiletou a desetiletou úrokovou míru pro státní dluhopisy. Krom toho s ohledem na situaci kapitálových trhů v Polsku v rozhodné době, která byla charakterizovaná velmi vysokými, ale rychle klesajícími úrokovými mírami, požádaly o provádění každoroční aktualizace uvedené úrokové míry a o to, aby úroky nebyly vypočítávány na složeném základě.

54 Komise v zásadě uvedené návrhy přijala. Měla samozřejmě za to, že z důvodů soudržnosti bylo třeba místo dvou rozdílných použít pouze jedinou pětiletou úrokovou míru pro celé období od roku 1997 do roku 2004. Nicméně při určení použitelné úrokové míry disponuje Komise v souladu s čl. 9 odst. 4 nařízení č. 794/2004 určitým prostorem pro uvážení. Volba jediné úrokové míry krom toho nebyla žalobkyní zpochybněna.

55 Pokud jde o metodu uplatnění úroku, a zejména o způsob výpočtu úroků na složeném základě, je pravda, že Komise zamítla argument Polské republiky týkající se úročení úroků. Přitom čl. 11 odst. 2 nařízení č. 794/2004 výslovně uvádí, že úroková míra se uplatňuje jako složený úrok až do data navrácení podpory a že úroky narostlé v předcházejícím roce jsou v každém následujícím roce úročeny. Krom toho článek 13 nařízení č. 794/2004 stanoví, že jeho články 9 a 11 se použijí v souvislosti s jakýmkoli rozhodnutím o navrácení podpory, které bylo oznámeno po dni vstupu tohoto nařízení v platnost. Nařízení č. 794/2004 vstoupilo v platnost v květnu 2004, a bylo tedy při přijetí rozhodnutí použitelné, takže Komise měla povinnost požadovat výpočet úroku na složeném základě.

56 Za těchto podmínek a s ohledem na skutečnost, že polské orgány navrhly spornou referenční úrokovou míru, nelze mít za to, že Komise nesplnila svoji povinnost stanovit

úrokovou míru pro navrácení sporné podpory v úzké spolupráci s Polskou republikou, nebo že se dopustila zjevně nesprávného posouzení.

57 Konečně, Komise nebyla povinna uvést v rozhodnutí úrokovou míru pro navrácení sporné podpory, protože nebyla ani povinna přesně určit základní částku podpory, která měla být vrácena, a mohla se omezit na pouhé uvedení způsobů umožňujících členskému státu provést výpočet podpory [viz v tomto smyslu rozsudek Soudu ze dne 31. května 2006, Kuwait Petroleum (Nizozemsko) v. Komise, T-354/99, Sb. rozh. s. II-1475, bod 67 a citovaná judikatura].

58 Z toho plyne, že žalobní důvod vycházející z porušení čl. 9 odst. 4 nařízení č. 794/2004 musí být zamítnut.

59 Vzhledem k tomu, že veškeré žalobní důvody žalobkyně byly zamítnuty, je třeba žalobu zamítnou v plném rozsahu.

K nákladům řízení

60 Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladů řízení a žalobkyně neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů

SOUD (osmý senát)

rozhodl takto:

1) Žaloba se zamítá.

2) Společnosti Regionalny Fundusz Gospodarczy S.A. se ukládá náhrada nákladů řízení.

Martins Ribeiro Papasavvas Dittrich

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 1. července 2009.

Podpisy.

Obsah

Právní rámec . . . . . II - 2251

Skutkový základ sporu . . . . . II - 2258

Řízení a návrhová žádání účastnic řízení . . . . . II - 2262

Právní otázky . . . . . II - 2263

K přípustnosti . . . . . II - 2263

– Argumenty účastnic řízení . . . . . II - 2263

– Závěry Soudu . . . . . II - 2264

K věci samé . . . . . II - 2265

K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení článků 87 ES a 88 ES, jakož i čl. 7 odst. 5 nařízení č. 659/1999 . . . . . II - 2265

– Argumenty účastnic řízení . . . . . II - 2265

– Závěry Soudu . . . . . II - 2266

Ke druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 9 odst. 4 nařízení č. 794/2004 . . . . . II - 2269

– Argumenty účastnic řízení . . . . . II - 2269

– Závěry Soudu . . . . . II - 2270

K nákladům řízení . . . . . II - 2272